

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 110/2025
26.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници по тужби тужилаца: „PARKGRAN“ д.о.о. Београд и „SERBA IICH“ 7220, Calabria Court, CA 92122 San Diego, САД, чији је заједнички пуномоћник Александар Лојпур, адвокат из ..., против тужених: „ИНТ 011“ д.о.о. - у стечају, Београд; АА из ...; ББ из ..., чији је пуномоћник Владан Моцовић, адвокат из ... и „АИК Банка“ а.д. Београд, ради накнаде штете, вредност предмета спора 3.000.000,00 евра, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3746/23 од 02.10.2024. године, у седници одржаној дана 26.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3746/23 од 02.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 78/22 од 16.03.2023. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца, којим су тражили да се обавезу тужени АА, ББ, обојица из ... и „АИК“ Банка а.д. Београд, да тужиоцима исплате 3.000.000,00 евра са законском затезном каматом почев од јануара 2022. године, до исплате, на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да солидарно туженом ББ из ... исплате 503.745.90 динара и туженом „АИК“ Банка а.д. Београд 195.000,00 динара, на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3746/23 од 02.10.2024. године, одбијена је жалба тужилаца, као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене другостепене пресуде, тужиоци су изјавили благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложили су да Врховни суд укине нижестепене пресуде и предмет врати на поновно суђење.

Испитујући побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23 – др. закон), Врховни суд је утврдио да ревизија тужилаца није основана.

Није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису од утицаја на другачију одлуку у ревизијском поступку наводи тужилаца којима се указује да је другостепена одлука донета уз погрешну оцену изведених доказа у списима, односно да је таква одлука донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 8. Закона о парничном поступку. Напротив, побијана одлука заснована је на чињеничном стању које је утврђено оценом доказа извршеном од стране првостепеног суда, који је и спроводио доказни поступак, па стога, битна повреда на коју се указује није могла бити учињена у поступку пред другостепеним судом. Конкретно, ревизијски наводи којима се указује на то да је требало имати у виду парничне поступке који су се водили поводом тужбе за поништај уговора о преносу удела због заблуде (П 5085/21) и поводом тужбе за искључење „ИНТ 011“ д.о.о из „Унипарк“ д.о.о. (П 9059/21), нису релевантни све имајући у виду да је првостепени суд вршио увид у списе наведених предмета, те утврдио чињенично стање у овом поступку и дао разлоге за своју одлуку. Оваквим ревизијским наводима суштински се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања на којем су засноване нижестепене одлуке, а у ком погледу погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представља дозвољени ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку. Исто се односи и у погледу навода ревидента који се тичу увида у стечајне списе привредних друштава „ИНТ 011“ д.о.о , „Унипарк“ д.о.о. и „Андракс.“ Наводи ревидента да је првостепени суд погрешно утврдио шта је било спорно међу парничним странака, такође се тичу битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред првостепеним судом, па ови наводи такође нису од утицаја у поступку по ревизији.

Према утврђеном чињеничном стању, закључен је Уговор о преносу удела у привредном друштву „Унипарк“ д.о.о. Рума од 18.10.2019. године, којим је првотужилац (као члан и власник 100% удела „Унипарк“ д.о.о.) пренео на првотуженог као стицаоца 50% удела у привредном друштву „Унипарк“ уз накнаду од 1.250.000,00 евра, која је требало да се плати закључно са 15.12.2019. године. Утврђено је из исказа друготуживоца и из оснивачког акта „Унипарк“ д.о.о. да је у привредно друштво „Унипарк“ д.о.о. Рума првотужилац, приликом оснивања друштва, унео неновчани капитал од 717.846.826,14 динара, који се састоји од непокретности на кат. парц. 229/1 зграда угоститељства, хотел „Парк“ у Руми, са припадајућим земљиштем, опремом и инвентаром. Уговором о преносу удела од 18.10.2019. године уговорено је да ће одмах по ступању на снагу овог уговора „Унипарк“ д.о.о. купити Компанију „Andrax NK“ д.о.о. и да ће у ту сврху „Унипарк“ тражити зајам од банке и да су уговарачи сагласни да „Унипарк“ понуди банци хипотеку на својој непокретности (хотелу „Парк“ и земљишту) као залогу. Такође, уговором је предвиђено да се у хотелу „Парк“ отвори ресторан „Помодоро“ и да ће првотужени, одмах по ступању овог уговора, предузети све потребне радње за отварање ресторана са циљем да буде отворен најкасније 6

месеци од датума овере уговора. Уговорено је и да ће директор „Унипарк“ д.о.о. бити овде друготужени.

Четвртотужена банка је са „Унипарк“ д.о.о., као корисником кредита, закључила Уговор о дугорочном кредиту за аквизиционо финансирање бр. 105050845511358619 од 10.02.2020. године, којим је одобрен кредит од 475.000.000,00 динара, а намена кредита је била куповина удела у привредном друштву „Andrax NK“ д.о.о. Након што је одобрен износ кредита, закључен је Уговор о преносу удела од 18.02.2020. године, којим је трећетужени пренео 100% удела у „Andrax NK“ д.о.о. привредном друштву „Унипарк“ д.о.о. за накнаду од 5.000.000,00 евра, од чега је прва рата од 4.000.000,00 евра исплаћена како је уговорено, док друга рата од 1.000.000,00 евра доспева 15.03.2027. године. Уговорено је да исплатом прве рате „Унипарк“ д.о.о. постаје власник 100% удела „Andrax NK“ д.о.о.

Утврђено је и да је 18.02.2020. године закључен Уговор о преносу удела у привредном друштву „Унипарк“ д.о.о. Рума, којим је првотужилац пренео па трећетуженог 10% удела у друштву „Унипарк“ д.о.о. уз накнаду од 250.000,00 евра, која је исплаћена.

Затим је 28.02.2020. године закључен Анекс уговора о преносу удела од 18.10.2019. године, будући да првотужени као стицалац, до дана закључења анекса није уплатио ништа од уговореног износа накнаде, те је анексом уговорен нови начин исплате накнаде на име преноса удела у „Унипарк“-у, тако што је предвиђено да се 750.000,00 евра плати до 15.03.2020. године, а 500.000,00 евра доспева тек након што се у потпуности исплати кредит. Уговорено је да након овере анекса и након уплате 750.000,00 евра, овлашћено лице „Унипарк“ д.о.о. може да поднесе пријаву АПР-у за упис промене оснивача и друге одговарајуће промене, те да првотужени тако постаје власник 50% власничког удела у „Унипарк“ д.о.о. Наведени износ од 750.000,00 евра на име накнаде за пренос удела исплаћен је првотужиоцу од стране првотуженог и првотужени је постао власник и члан са 50% удела у привредном друштву „Унипарк“ д.о.о. Утврђено је и то да су првотужилац и првотужени анексом уговорили и сагласили се да ће се одмах по аквизицији друштва „Andrax NK“ д.о.о., „Унипарк“ д.о.о. и „Andrax NK“ д.о.о. спојити у једно друштво „Andrax“ д.о.о.

Решењем Привредног Суда у Београду Ст 136/2022 од 25.07.2022. године отворен је поступак стечаја над првотуженим, а правноснажним решењем Привредног суда у Београду П 78/2022 од 08.09.2022. године, поступак је прекинут у односу на првотуженог.

Тужиоци су током поступка тврдили да су тужени оштетили тужиоце у заједничком пословном подухвату у који су тужиоци уложили хотел „Парк“ у Руми чија је тржишна вредност била 4.000.000,00 евра, а да су заузврат добили накнаду од 1.000.000,00 евра (накнада за пренос 50% удела у „Унипарк“-у у износу од 750.000,00 евра, као и накнада за пренос удела од 10% у „Унипарк“-у у износу од 250.000,00 евра) чиме им је, како истичу, проузрокована штета од 3.000.000,00 евра. Такође, наводе да је закључивањем уговора, те изостанком статусне промене спајања привредних

друштава и неотварањем хотела настала штета на страни тужилаца и да постоји одговорност тужених за умањење имовине тужиоца.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев неоснован. Наведено из разлога што до нереализације пословног подухвата парничних странака није дошло услед штетних радњи тужених од другог до четвртог реда, јер је Уговор о преносу удела од 18.10.2019. године и Анекс уговора о преносу удела од 28.02.2020. године закључен између првотужиоца и првотуженог - у односу на кога је поступак правноснажно прекинут због отварања стечаја над првотуженим 2022. године. Због тога што првотужени није предузео евентуалне потребне радње за отварање ресторана „Помодоро“ у хотелу „Парк“ како је уговорено Уговором о преносу удела од 18.10.2019. године и што није дошло до статусне промене спајања која је уговорена анексом, према закључку првостепеног суда, не постоји одговорност тужених од другог до четвртог реда за евентуалну штету насталу на страни тужилаца, јер исти нису били у уговорном односу са овде првотужиоцем, већ је друготужени потписао уговор и анекс, као законски заступник првотуженог. Такође, првостепени суд закључује да не постоји штета у износу од 3.000.000,00 евра. Тужиоци су као параметар за висину штете узели вредност хотела „Парк“ у износу од 4.000.000,00 евра. Међутим, наведени хотел првотужилац као неновчани улог, није унео у „Унипарк“ д.о.о. приликом закључења Уговора о преносу удела од 18.10.2019. године, већ приликом оснивања „Унипарк“ д.о.о. пре продаје 50% удела, из чега произлази да су неосновани наводи тужилаца да су приликом пословања са првотуженим унели као капитал наведени хотел. Приликом отпочињања преговора, хотел је био унет у основачки капитал „Унипарк“ д.о.о. и самим тим је наведено привредно друштво власник хотела, па се не може говорити да је дошло до умањења имовине на страни тужилаца у висини од 3.000.000,00 евра. Стога, нису испуњени услови прописани чланом 154. и 155. ЗОО за накнаду штете, па је првостепени суд одбио тужбени захтев, као неоснован. Другостепени суд је прихватио дате разлоге првостепеног суда у погледу одбијања тужбеног захтева те потврдио првостепену пресуду.

Врховни суд је становишта да су нижестепени судови правилно применили материјално право, те извели закључак о неоснованости тужбеног захтева за накнаду штете.

Најпре, што се тиче саме штете, правилно су нижестепени судови закључили да је првотужилац приликом оснивања „Унипарк“ д.о.о. као неновчани улог унео и хотел „Парк“, из чега произлази да је наведени хотел у моменту закључења Уговора о преносу удела од 18.10.2019. године био у власништву „Унипарк“ д.о.о., а не првотужиоца. Наведено произлази и из чињенице да је „Унипарк“ д.о.о. као власник хотела приликом закључења Уговора о кредиту од 10.02.2020. године са четвртотуженим као средство обезбеђења ставио хипотеку на наведени хотел. То што је првотужилац био оснивач „Унипарк“ д.о.о. не значи да је уношењем непокретности у оснивачки капитал исто привредно друштво задржало, као оснивач, својину на наведеном хотелу. Оснивањем привредног друштва „Унипарк“ д.о.о. првотужилац је уношењем улога стекао удео у овом привредном друштву на основу којег је имао и остваривао своја права прописана одредбама Закона о привредним друштвима. Стога

се ни штета на коју тужиоци указују да им је причињена у смислу чл. 155. ЗОО не може одредити у вредности износа хотела, како правилно нижестепени судови закључују.

Даље, нису основани ревизијски наводи тужилаца да су тужени (у односу на које је одбијен тужбени захтев) одговорни за неизвршење обавеза из Анекса уговора о преносу удела од 20.02.2020. године, која се обавеза односи на процес статусне промене спајања уз припајање којим би се друштво „Унипарк“ д.о.о. и „Andrax НК“ д.о.о. спојили у једно друштво „Andrax“ д.о.о., јер су обе уговорне стране и првотужилац и првотужени, били дужни да предузму наведену радњу у циљу настанка предвиђене статусне промене. Тужени од другог до четвртог реда нису били у уговорном односу са првотужиоцем у погледу обавеза који произлазе из Уговора о преносу удела од 18.10.2019. године и Анекса од 20.02.2020. године, а које се односе на отварање ресторана и извршавање статусне промене, те не може постојати ни њихова одговорност за извршење уговорних обавеза.

Неосновани су ревизијски наводи о довођењу у заблуду тужилаца од стране друготуженог и трећетуженог у погледу чињенице да је првотужени имао финансијских средстава за исплату накнаде на име преноса удела у „Унипарк“ д.о.о. и у погледу реализације пословног подухвата аквизиције, имајући у виду да уговор о преносу удела са анексом, који је закључен између овде првотужиоца и првотуженог производи правно дејство. Тужиоци у овом поступку нису тражили поништај предметних уговора, па се исто не може решавати као претходно питање, у смислу члана 61. ЗОО. Тужиоци наводе да су претрпели штету јер су ушли у пословни пројекат који се није реализовао према њиховим очекивањима и иницијалним мотивима, што не даје основ за накнаду штете у конкретном случају. Тужиоци своје тврдње о настанку штете свде на економску суштину договора које су тужиоци постигли са друготуженим и трећетуженим, што је недовољно да се утврди проузроковање штете тужиоцима, од стране ових тужених, у смислу члана 154. и 155. Закона о облигационим односима.

Тужиоци у ревизији понављају наводе које су истицали и током поступка, односно да је друготужиоцу онемогућено да учествује на седници скупштине привредног друштва „Унипарк“ д.о.о. дана 27.03.2020. године, на којој је донета одлука постављању друготуженог за директора „Унипарк“ д.о.о. Међутим, правилно је другостепени суд оценио ове наводе неоснованим будући да исти нису од утицаја на настанак одговорности за евентуалну штету на страни друготуженог и трећетуженог. Чланом 10. Уговора о преносу удела од 18.10.2019. године и анексом тог уговора, уговорено је да ће директор привредног друштва „Унипарк“ д.о.о. бити друготужени, са чиме се сагласио првотужилац, пошто је уговор потписао, а посебно имајући у виду чињеницу да друготужилац наведену одлуку скупштине није побијао у смислу чл. 217. Закона о привредним друштвима. Заштита оснивачких права друготужиоца, као члана привредног друштва „Унипарк“ д.о.о. и правни пут за остваривање оснивачких права прописани су одредбама Закона о привредним друштвима, на шта су правилно указали и нижестепени судови.

Што се тиче навода којима ревиденти указују на поступање законског заступника „Andrax НК“ д.о.о. - закључење уговора о кредитима без одлуке скупштине, противно уговору о кредиту са четвртотуженим, те навода у вези са пословањем тог привредног друштва - купопродаја енормних количина пића „Ледени квас“, пренос 38.030.000,00 динара и исплата аванса од 6.613.000,00 динара, куповина

акција „Београдске културне мреже“, ангажовање фирме "Price Waterhouse Coopers," исплата трошкова на име презентација, правилно нижестепени судови закључују да су исти неосновани, будући да тужиоци нису легитимисани да се позивају на повреде посебних дужности према друштву које су евентуално извршене од стране директора привредног друштва „Andrax NK“ д.о.о. у складу са чланом 78. ЗПД, јер немају својство члана наведеног привредног друштва.

Коначно, неосновани су ревизијски наводи тужилаца да је четвртотужена банка проузроковала штету тужиоцима, тако што је имала обавезу да тужиоце, као јемце, информише о пословним трансакцијама у „Унипарк“ д.о.о. и „Andrax NK“ д.о.о. те да је банка имала могућност да захтева од друготуженог да изврши уговорну обавезу спајања наведених друштава. Уговор о дугорочном кредиту за аквизиционо финансирање од 10.02.2020. године је са банком као даваоцем кредита, између осталих закључио и овде првотужилац, као заложни дужник. Чланом 7. уговора су предвиђени претходни услови који морају бити испуњени да би банка пустила кориснику кредит на коришћење, те је предвиђено да је пре реализације прве, друге и треће транше кредита, обавезно достављање документације банци, док су чланом 10. уговора предвиђене додатне обавезе корисника кредита и то, између осталог, прописана је забрана додатног задуживања корисника кредита без претходне сагласности банке, обавеза да обезбеди да се привредно друштво „Andrax NK“ д.о.о. додатно не задужује без сагласности банке, као и обавеза да у року од 120 дана од дана реализације последње транше кредита изврши статусну промену спајања уз припајање са привредним друштвом „Andrax NK“, те да у супротном банка може прогласити цео кредит доспелим и наплатити се из средстава обезбеђења. Уговором није предвиђен механизам контроле извршења уговорних обавеза од стране корисника кредита, нити је прописана обавеза банке да заложне дужнике обавештава о извршењу, односно неизвршењу уговорних обавеза корисника кредита. Оно што је битно приликом реализације уговора о кредиту и извршења уговорених обавеза је да банка, као давалац кредита није имала на располагању уговорене механизме да натера корисника кредита да благовремено изврши додатне обавезе спровођења статусне промене у регистру привредних субјеката, већ само могућност раскида уговора о кредиту, након чега би потраживање банке по основу уговора о кредиту проглашено у целости доспелим. Из изнетог следи да на страни банке нема никакве одговорности за одсуство реализације пословног подухвата аквизиције услед чега са финансијског аспекта, уговорне стране нису оствариле очекиване пословне резултате.

Из свих напред изнетих разлога, Врховни суд налази да је тужбени захтев за накнаду штете неоснован, па је одбио ревизију тужилаца, применом одредбе члана 414. ст. 1. Закона о парничном поступку, као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић